

Libris.RO

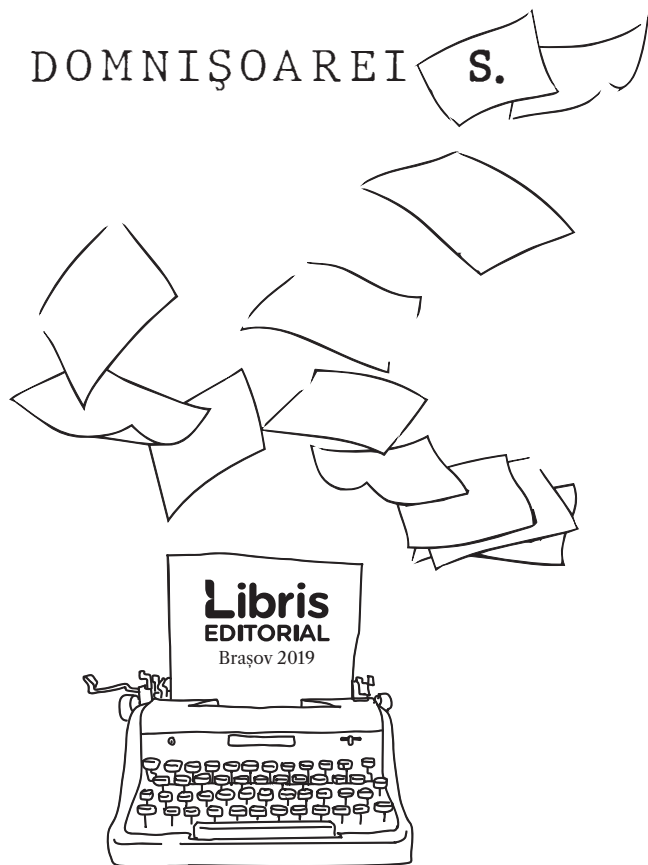
Respect pentru oameni și cărți

CORINA MARINESCU

SCRISOAREA

DOMNIȘOAREI

S.

CAPITOLUL I.

Cabana 3 · 7

CAPITOLUL II.

Povestea dintre rânduri · 35

CAPITOLUL III.

Iubire la prima vedere · 51

CAPITOLUL IV.

Cutremurul de sentimente · 81

CAPITOLUL V.

Imprevizibilul · 99

CAPITOLUL VI.

Aroma de tequila · 115

CAPITOLUL VII.

Revelația · 135

CAPITOLUL VIII.

Un nou început · 155

CAPITOLUL IX.

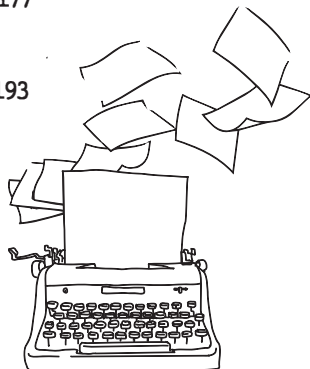
Dragostea adevărată · 177

CAPITOLUL X.

Poveste de dragoste · 193

CAPITOLUL XI.

Scrisoarea · 209

CAPITOLUL I.

Cabana 3

Emilia și-a înfășurat de două ori în jurul gâtului eșarfa neagră cu ciucuri, pe care o cumpărase în urmă cu cinci ani de la un butic franțuzesc și de care nu se despărțea în lunile reci. Și, cum era friguroasă din cale-afară, eșarfa din bumbac 100% îi ținea de cald cel puțin jumătate de an. Bucata de material i-a devenit ca un al doilea strat de piele și era tratată regește. O dată la două săptămâni, Emilia o spăla cu un detergent bio delicat și cel puțin o dată pe an o curăța de scame, cu aparatul special achiziționat în acest sens, activitate care-i lua cel puțin două ore. După ce și-a închis cei trei nasturi argintii ai paltonului care o strângea, și-a pus mănușile din piele neagră, care se asortau perfect cu eșarfa mult îndrăgită, și s-a întors pentru o secundă în stânga ei, să-l privească pe cel care stătea bosumflat, cu ochii în bordul mașinii, analizând probabil consumul autoturismului pe timp de iarnă. Mașina era proaspăt spălată și înăuntru mirosea a lavandă. Emilia a analizat brădulețul care atârna de oglinda retrovizoare, apoi s-a dat jos nervoasă, a trântit în urma ei portiera ca să fie evident faptul că era cu nervii întinși la maximum și s-a îndreptat spre portbagaj. Bărbatul care ocupa scaunul șoferului a coborât repede din mașină, cu toate că era îmbrăcat doar într-un pulover subțire bleumarin și o pereche de blugi prespălați și

încălțat cu pantofi incompatibili cu stratul gros de zăpadă pe care călca.

— Lasă-mă să te ajut cu bagajul, a spus bărbatul înalt pe un ton melodios.

— Mă descurc și singură.

— Știu, dar e greu și poate ...

— Femeile moderne își pot da jos bagajul din portbagaj fără intervenția nimănui, așa cum pot să-și pună singure benzină și cum pot schimba cu succes o roată care a făcut pană.

— Ești superbă când te enervezi!, a spus el zâmbind.

— Lasă-mă-n pace, Mihai! Mai bine mi-ai da odată bagajul, că mi-e frig și vreau să ajung cât mai repede înăuntru.

— Fetele nu cred că au ajuns. Nu-i văd mașina Mariei.

— Merg la recepție și le sun de-acolo. Mă așteptam oricum să întârzie. Așa fac mereu.

— Să vă distrați!, a spus Mihai. Îmi pare rău că eu nu pot rămâne, dar știți...

— Da. Înțeleg. Iar lucrezi peste program și, pe deasupra, intenționezi să mergi și sâmbăta la birou. Niciodată nu ai timp pentru mine.

— Începem iar?

— Nu, a spus ea, dându-și ochii peste cap.

— Bine. Atunci te las. Trebuie să ajung înapoi la serviciu. Mai am ceva de terminat, iar pe drum trebuie să intru într-o conferință.

— Du-te! Ce-mi pasă mie?

— O să vă distrați, a spus el. Andra a zis că e weekend între fete, deci oricum nu aveam acces în cabană.

— Și totuși mi-ar fi plăcut să rămâi, a șoptit ea fără să-și facă auzite cuvintele.

Mihai a îmbrățișat-o și a sărutat-o scurt pe buze, însă Emilia l-a împins cu brațele și s-a prefăcut că nu-și dorește sărutul lui. El n-a mai rămas să o acopere cu sărutări, așa cum ea și-ar fi dorit să o facă, ci s-a urcat la volanul mașinii de serviciu, a întors autoturismul din trei manevre, lăsând urme de cauciuc pe zăpadă, și s-a îndepărtat sub privirile ei mânioase.

S-au cunoscut în urmă cu patru ani la o petrecere organizată de o prietenă comună. Ea avea pe atunci 27 de ani iar el, 32. Emilia l-a plăcut din prima clipă în care l-a văzut, însă Raluca, gazda petrecerii, a avertizat-o că el se află într-o perioadă dificilă, postdivorț, și nu va reacționa la flirturile insistente ale unei tinere puțin amețite, și că nu ar trebui să se facă de râs invitându-l la un *shot* de tequila. Pentru că și Emilia suferea după Dragoș, un fost coleg de masterat, pe care îl iubise nebunește și de care se despărțise de curând, a ignorat sfaturile prietenei și s-a dus direct spre Mihai, puțin împiedicată și cu o sticlă de tequila în brațe, cu toate că un astfel de comportament nu o caracteriza în zilele comune.

— „Am auzit că și tu ai motive să te îmbeți în seara asta! Poftim, ia o gură!

— Mulțumesc, dar nu beau. Am venit cu mașina.

— Cine vine cu mașina la un *party*? O lași aici și o iei mâine. Nu mă refuza. Hai, bea!, a spus Emilia împingând sticla spre el.

— Ne cunoaștem?

— Emilia, a spus ea întinzându-i mâna dreaptă.

— Mihai. Îmi pare bine.”

În momentul în care mâinile li s-au împreunat, Emilia a simțit cum o scânteie se aprinde din nou în inima ei,

și pentru o secundă a uitat de fostul ei coleg, iar Mihai, cu toate rezervele pe care le avea, s-a lăsat fascinat de acea tânără dezinvoltă, îmbrăcată într-o rochie de tricot în toiul verii și încălțată cu cizmulițe scurte. Petrecerea se ținea pe acoperișul unui bloc, o terasă improvizată de Raluca, ce locuia la ultimul etaj și se bucura de acces direct spre acoperișul de unde se vedea o priveliște superbă asupra întregului oraș. Emilia și Mihai s-au retras în apartamentul Ralucăi, departe de muzica tare și de privirile indiscrete, unde au povestit până dimineața despre tot felul de subiecte, fără să bage de seamă când invitații, rând pe rând, au coborât, au trecut pe lângă ei și au plecat. Mihai i-a povestit despre căsnicia lui eșuată iar ea i-a relatat pe scurt aventurile cu băieții care o curtau și recenta dezamăgire pe care a suferit-o când l-a surprins pe Dragoș sărutând-o pe alta. Când, într-un final, Emilia a realizat că soarele răsărise, s-a apropiat de Mihai, l-a sărutat scurt pe buze și a fugit, ca o școlăriță, în dormitorul Ralucăi. Când s-a întors în living, Mihai dispăruse.

Cu toate acestea, Emilia a simțit că întâlnirea ei cu acel bărbat nu s-a produs accidental și că impactul lui asupra vieții ei avea să fie mai mare decât și-a imaginat atunci când l-a invitat la un *shot* de tequila. Și într-adevăr, acea întâlnire era departe de a fi pur întâmplătoare. Emilia credea cu ardoare că toate persoanele cu care s-a întâlnit de-a lungul timpului au avut un scopuri diferite în parcursul ei prin viață și că de la fiecare trebuia să învețe ceva, aceasta fiind singura cale spre evoluția adevărată. Părinții i-au pus temelia educației și de la ei a luat tot ce era mai bun, o parte din valorile și principiile pe care

le purta cu drag în suflet; cățelul pe care l-a primit în copilărie a învățat-o ce înseamnă iubirea necondiționată; prietena ei cea mai bună a învățat-o că uneori e bine să greșești; de la doamna care vindea flori în colțul străzii a preluat zâmbetul pe care aceasta îl afișa chiar și în zilele ploioase, când nu se oprea nimeni la standul ei; iar hoțul care i-a furat bicicleta într-o după-amiază de toamnă i-a amintit că trebuie să fie recunoscătoare pentru lucrurile pe care le are.

Emilia a împărțit lumea în trei categorii: străinii, cunoscuții și familia. Din prima categorie făceau parte acele persoane pe care ea nu le cunoștea, pe care le privea la televizor, sau pe lângă care trecea fără să le dea un „bună ziua”. Această categorie avea, la rândul ei, două subcategorii: străinii comuni și străinii deosebiți. Persoanele care nu însemnau nimic pentru ea și pe care aproape că nici nu le observa, versus cele care, deși păreau ne semnificative, jucau totuși un rol scurt și deosebit în viața ei. În această cea de-a doua subcategorie ea includea persoanele care erau trimise de Univers să-i reamintească ceva, să o trezească la realitate sau să o motiveze, dar care nu stăteau mult în viața ei. Întâlnirea micuței Emilia cu o colegă de muncă a mamei ei, pe care a văzut-o o singură dată, o femeie superbă al cărei nume nu l-a reținut, dar care era îmbrăcată și aranjată asemeni unui model care pozează pentru o copertă, a făcut-o să-și dorească o carieră în ceea ce ea numea pe atunci „frumusețe și stil”. Acea străină deosebită a trezit în ea o dorință iar apoi a dispărut în neant, dar scurta întâlnire a avut un impact deosebit. Din categoria cunoscuților făceau parte toate acele persoane pe care Emilia le cunoștea. Bineînțeles, și

aceasta suportă diviziuni. Persoanele cu care Emilia s-a intersectat, mai mult sau mai puțin, la un moment dat, ale căror nume le cunoștea, dar care nu aveau o însemnătate ridicată, versus colegii apropiați, majoritatea prietenilor și unele rubedenii. Având o funcție importantă, Emilia avea un cerc mare de cunoscuți și parteneri de afaceri, dar și foarte mulți prieteni, dintre care unii rămâneau mai mult timp în viața ei, pe când cu alții avea o relație mai scurtă. Din această ultimă subcategorie făceau parte persoanele care o ajutau în dezvoltarea ei, care o împiedicau să se despartă de calea aleasă și care o păstrau pe drumul spre succes și fericire. Din cea de-a treia categorie, în care Emilia a inclus familia, făceau parte nu numai rude de sânge, ci și acei oameni valoroși care aveau un mare impact asupra ei și a căror simplă prezență era suficientă pentru ca Emilia să se încarce energetic. Ea considera că cei care o ridică atunci când e la pământ, cei lângă care se simte în siguranță, care o apreciază pentru ceea ce este și o iubesc cu adevărat merită să devină membri ai familiei sale extinse, motiv pentru care îi încadra pe toți aceștia în a treia categorie. În acea seară, Emilia și Mihai au vibrat pe aceeași frecvență, iar ea l-a inclus pe acel bărbat, care o făcea să se simtă specială, în categoria din vârful piramidei imaginare.

După vreo două luni, cei doi s-au reîntâlnit și au înnodat o prietenie frumoasă. Ea și-ar fi dorit mai mult, însă el s-a declarat nepregătit pentru o relație serioasă. Abia după un an din acel moment Mihai și-a luat inima în dinți și a sărutat-o din nou. De atunci și-au jurat monogamie și iubire deplină. Însă relația lor nu a urmat un curs firesc, chiar dacă anii care au trecut trebuiau să

ajute la înflorirea legăturii dintre ei. Mihai se îngropa în muncă și nu-și făcea timp pentru toate activitățile la care și-ar fi dorit Emilia să participe, nu s-au mutat împreună, deși ea a propus de nenumărate ori acest lucru, iar el nu a cerut-o în căsătorie pe tânăra care aștepta cu nerăbdare să fie cerută ca în filme. Ceasul ei biologic bătea cu putere și femeia simțea că alunecă pe un tobogan în loc să urce în viață și să realizeze lucrurile pe care alte prietene, căsătorite și cu copii, le aveau deja. El o iubea, însă își promisese că nu se va arunca într-o altă căsnicie până nu va simți că e momentul și până nu va fi sigur că persoana de lângă el este cea potrivită, și s-a focusat pe partea profesională a vieții sale, cu toate că Emilia urla prin toți porii că-și dorește mai mult. Cuplul Mihai-Emilia nu a mers împreună la spectacole, cei doi nu călătoreau împreună, dar se iubeau în intimitatea apartamentului lui sau al ei, în funcție de a cui locuință venea la rândul prestabilit, așa cum simțeau pe moment, fără promisiuni și planuri de viitor, lucruri care pe ea o scoteau din minți. Simțea că Mihai nici nu avea cum să o cunoască pe deplin dacă nu-și petrecea timpul cu ea, și de aceea, devenea din ce în ce mai nesigură pe relația lor.

„Și ce dacă are de finalizat un proiect? Nu sunt eu mai importantă decât achiziția aia? De ce nu a rămas? Dacă ar fi stat, atunci ar fi venit și soțul Mariei și poate, cu unul dintre prietenii Andrei, am fi fost trei cupluri fericite. M-a adus până aici pentru că mașina mea e în service. Că dacă nu ar fi fost așa, sunt sigură că nu și-ar fi sacrificat ore bune de muncă”, și-a spus Emilia în gând. „Unde m-au adus fetele astea? Ele nu știu că nu-mi place iarna și că nu suport să devin captivă într-o cabană izolată de lume?”

De ce am acceptat să vin?”, a continuat ea, în timp ce se îndrepta spre singurul imobil din apropiere. „Normal că întârzie. Și, evident, vor veni cu niște scuze atât de fascinante, încât îmi va fi greu să le cert. Vai, ce frig e!”.

Afară ninge abundent și erau minus două grade Celsius, temperatură pe care Emilia o resimțea ca fiind cel puțin minus zece grade. A urcat scările alunecoase trăgând după ea geamantanul dreptunghiular, a admirat turțurii formați pe balustradă și a intrat în căsuța pe care scria cu litere din lemn „Cabana Nouă - Recepție”. Ajunsă în holul clădirii, a lăsat geamantanul în dreptul unui cuier, s-a scuturat de zăpadă pe covorașul de cauciuc, și-a băgat mânușile în buzunarul drept și a intrat în încăperea de unde emana o căldură copleșitoare.

— Bună ziua! Deranjez?, a întrebat ea când a observat o doamnă spre cincizeci de ani care stătea în fața unui șemineu, într-un fotoliu masiv, și citea o carte voluminoasă.

În spatele fotoliului, în partea stângă a încăperii, se întindea o bibliotecă generoasă, cu volume aranjate în ordine alfabetică după autor. Înăuntru mirosea a scorțișoară.

— Deloc, domnișoară, a spus doamna puțin căruntă. Ești Andra Gavrilescu?, a întrebat ea.

— Nu. Eu sunt Emilia Marcu. Andra este prietena mea. Ea a făcut rezervarea, a spus tânăra de treizeci și unu de ani, în timp ce-și deschidea paltonul.

— Trei persoane?

— Da. Andra și prietena noastră, Maria, urmează să ajungă. Cât de curând, sper. Dumneavoastră sunteți...?

Doamna din fața șemineului a pus cu grijă un semn de carte din piele maro la pagina la care și-a oprit lectura, a

așezat volumul pe o măsuță rotundă din lemn și s-a ridicat încet. Emilia a încercat să citească titlul cărții, curioasă fiind ce gen literar o captivează pe doamna desprinsă parcă din cărțile de povești, însă nu a reușit să-l înțeleagă.

— Eu sunt Sonia Popescu, a spus doamna cu o veselie în glas de parcă era o femeie de aceeași vârstă cu Emilia. Dețin și conduc cabanele din zonă, a continuat ea arătând spre o hartă a muntelui, în care erau identificate toate cabanele din proprietatea ei, hartă care era așezată la loc de cinste, deasupra șemineului.

— Așa multe aveți?, a întrebat mirată Emilia.

— 17. Afacere de familie.

— Frumos! Noi în care dintre acestea o să ne cazăm?

După ce s-a uitat puțin în ochii tinerei, doamna Sonia a ridicat un băț lung de pe șemineu și i-a indicat cu acesta una dintre căsuțele desenate pe harta învechită de trecerea timpului. Gestul acesteia i-a reamintit Emiliei de profesorul ei de Geografie din liceu, care vorbea cu o admirație nemaîntâlnită despre munții și râurile țării, plimbând totodată un indicator din lemn pe o hartă la fel de învechită precum cea pe care Emilia o privea acum.

— Aici! E cea mai frumoasă dintre toate. Cabana numărul 3. Una dintre preferatele mele, a spus ea făcându-i cu ochiul.

— E departe de aici?

Emilia spera ca doamna Sonia să răspundă că e fix după colț Cabana numărul 3 și că nu are mult de mers pe jos, însă în sinea ei simțea că o așteaptă o adevărată aventură de iarnă, demnă de notat în jurnal.

— Fix 1200 de metri. E imediat după podul care trece peste Râul Rece.

— Un kilometru și ceva? Vai de mine! Și merg pe jos până acolo?

— Ți se pare mult? Ai venit la munte să iei aer curat. Deci o plimbare nu strică, nu crezi?

— Așa e. Pot primi cheia?, a întrebat ea puțin dezamăgită. Mi-e teamă că prietenele mele vor mai întârzia puțin și aș vrea să despachetez până atunci. Și să mă odihnesc după plimbare, a adăugat ea ironic.

— Sigur că da, a spus doamna Sonia zâmbind. Să știi că eu fac zilnic un traseu de cel puțin zece kilometri, pe frig și pe ninsoare sau pe căldură și soare puternic, depinde de anotimp. Așa mă mențin!

Cât timp doamna Sonia a căutat cheia, în sertarul de sus al biroului care era așezat în partea dreaptă a șemineului, cu vedere spre fereastră, de unde se decupa o priveliște largă asupra parcii și a șoselei, Emilia și-a dat ochii peste cap, iar apoi le-a trimis prietenelor ei un SMS.

„Eu am ajuns. Am luat cheia. Cabana e departe, nu puteți conduce până la ea. Parcați la Recepție. Îmi iau inima în dinți și urc. Voi când estimați că ajungeți, mândruțelor?”.

— Poftim cheia, Emilia. Sper să te simți bine în acest loc minunat și să-ți regăsești lumina din ochi.

— E atât de evident că sunt tristă?, a întrebat Emilia după ce și-a îndesat cheia în buzunarul de la pantaloni.

— Poate doar stresată. Muncești mult?

— Am un job bun. Dar să știți că aveți dreptate. Sunt stresată, însă nu din cauza serviciului.

Emilia lucra de peste șapte ani la o multinațională specializată în prepararea și distribuția produselor cosmetice, dar în taină își dorea să înceapă o afacere pe